

Євциан-зілле

Тотий на чатім пецодом
 На Толубуїв Мрдумах
 Вируша, на зон великий
 Налітал мов хижий птах.
 Хань новали, в розтї бітцько,
 Грті змижені, мов злив...
 Сподивають пр зрцї
 Кназів з дому бауу пив.

Два сини були у хана,
 10 Орлеата Степіві, -
 Терез дох вили у чобтах
 Перехопили мов;
 І негодитки тривимі
 Позд прахса готих,
 Тагу рагатї: "Мо робити?
 Ти біг тучцїв стражних
 Чікати чо сїч сонца,
 Чи підають ся їм зокїм?"
 Канє старший: "Нї, не можу
 20 Спробувати ся до втєім.
 І підають ся не бажано,
 Але з бачити без ваї
 Я нігу у край обєїв,
 Зену горина Кабказ.
 Там заскелами сїї жницїми
 Той долину в зтїїчу
 Плиху, невну та востчнїчу,
 Зрабучу сьо бічу."

Менший Канє: "Не покину
 30 Я степів і річних рік,
 Хот в бігї і не безпєчі
 Птцт праїти хоту бік.
 Птцт наг доном оєлю са,
 Ліпших ждати-му тєїв,
 Хот би кнєть той мв тїм бєчі
 Птабором на рік засїв.
 Приїде час, бїн таки мусїть
 Зєть піти, і знов глянає
 Буде вола, а там мдрє
 40 Чї маєтє приїде наїм тєї."

У розсталися ханєнки.
 Рїк за роком тихо плїв.
 Старший у землі обєїв
 У долині тихїї жнїї
 Менший наг великим доном
 Рїбу лубєїчу приваб,
 І на правїч бік на річний
 Степ гляїв і сумївав.
 Бо там рцькєя сторожа
 50 Знїлї стояла у степїх,
 Терез дох не пропускала
 Польвєцькїх лоронах.
 Як гобїв та сторожа
 Тєтам стояла, чїлов сєї клїт:
 "Щє ч жїві Кназївє
 Мрдумах, Толубуїв бїч!"

Ам оцного гна доносять
 Польвєцькї рїбаки:
 "Вільні брєдї і перєкоцї
 60 Возвєж великої рікї.
 Уступила сєя сторожа,
 Ттє вчє не бігтє перї,
 Тїкї мї тє бїдували,
 Кназї ч жїві померї."

Польвєцькї рїбаки з рїлїї

Що князів багато наших
вбито, а болю погань.
Зато чимим його старші,
що на доні стережи
зародів і переходів,
яких мило всіх піхочів
ми поучають не могли."

"Добра новина, - ханенко
визказав, - та що мені,
150 доларів йому хазяїну
Потім добрі новини?
Я не думаю, що наші
знав за дон хотім бити;
Мені старших війн прозвів
я не бачу ніякої
Ані милоти мети.
Тей же їх наг тихим долик
Ще ніщо не притиска,
шубляма на погнітрове
260 днів окрестая ріка."

"Притиска мабуть - дръ мовив,
Хили твій молодий брат
З тим прислав мене до тебе
Убелів тобі сказати:
"Надійма пера помітись
за всі кривци та жневати,
які Русь на нас насила,
Надійма пера звитязи.
Вмеш бошак їх найтірнійший,
Поміж їх тат пч оліханий стаз,
Шорік в річ на цимі брані
Налетав як хидий птах.
Вмеш і гурого таково
Знатв не буде вже по нім,
Поміж тепер ми рувьку боцу
Скванно на свіч млин горієм!"

"Сарма річ, - сказав ханенко,
та мене для мене річ.
Але ось, мій гостю кривий,
як мій, -

Гостю стас баче темна ніч,
Зодігач нам розмовляти!
Що збогасть то не мажасть.
Прому до моєї хати,
Будем фешо встерати,
А там далі хотувати,
Забіраєм будем на когасть."

III.

"Передумаю а фоклачно, -
Мовив рано ханський син,
Твоїх ширих слів значіне
190 значіне тих новин.
Закликає брат до себе.
Вньому ца куманська крив.
Тумене Крив та сама,
Яше дуний і зрлов.
Та мене не вавіть ваша
Вітти пімста не мета,
Бо бача ні шрабечумва,
Ні доцілтані бохта,
Микотобники, на Русь ми
200 наша даем віч біків,
Що ім крива і страві рубли,
Не було власі знаків,
А як жас вони побили
Таз збож і гурей раз,
Заріз метить ся виробстаре
Мов свата повинність в нас,
Я пізнав ните остула
Твєт радошч його,
Збавжав би в нім скінжити
210 Решту чнів нита свого.
Я бігетав від свого люду
З не миймий він мній,
Боже бачу кінца-крано,
Тій ненавистій війні,
Що не має собі чіли
Нові житла зродувать,

Наві за своїм глумом праць,
 шилок в розах, зрадять.
 Отак є житє безпильне
 227 безпильна буротба,
 І що кохаві залицяи
 Двипробачув нас жива.
 Чунь серцем, мотим шлестом
 Яким ми прихилим зі жовчу!
 Приймуть чамі, мотуніймі
 Та вийі че забзатімі,
 Тмо звирі найквітіймі
 Змиравь убіт жазу нараву.
 Зичтаті так, як Петенізів
 13) Змирили негално ми;
 Як вони, і мотак устрелим
 Стен той нашчи м ківльмі!

IV
 Збісиль золу бу в зачумі
 Орв музика біг тєє слів,
 А погумавши хвилити
 Так не спитно бігрові;
 Спробві би мовиє ти слово,
 Зміркував і бігтубав,
 Екозо аз пиль вецькмих
 24) Ст міком не тубав.

«Спробві ти віучи нас бігубавса,
 І не соромсе для нас,
 І слова твої глать того
 Ує нардане указ.
 25) Іти значі тєє собі горогу,
 Ти знайшов собі лєту,
 Але жам нічиє звачаті
 Іду горогу за обаті.

«Нас веде велика сила,
 25) чакім не владні ми,
 І де віє віє воні нас клїє,
 Ми постоїмо зручє ми.
 «А ти став собі не боїє.
 Що ми, за котєм, тої стїє?

Дух твої чинимь духом думе,
 І на роут твої в не не тбїт.
 «Шонде нас, того не знаєм,
 26) Та не знаєм, мот мєтє,
 Яку ти знайми бо гла себе,
 Збокам не здатя і не вата.
 «Вім, ружна, се по свому
 27) Такама маєт саучас,
 Але чєкє за собою
 Шось сильніше ми в сєїтєє.
 «Піско нам зрєччим Доніи,
 Не спитно вь ворози,
 І пірєм мив по рїїрєвє
 Без визаня і без вахч.

«Шо кам нде нас, ми не знаєм,
 27) Але в нас богати сил;
 Степовий орел в лєту личи
 Вкитє силу своєє кїтїл.»

«Верте так, хот і не зобсім,
 28) Вігровіє ханєко зєб.
 Вірїи бміє не прєстала
 Кїтєєє ~~на~~ мє Куманієка Кров.

«Мєні не раз чутїєно
 28) Сєрегїи отїє сїїїїє,
 Пьєтєє тєє не повєрєна
 Достєніє тїє зачмїєніє,
 28)

«Уго моїє близькіє рієчїє,
 29) Тїєє лєскєвіє, тїєє грієзїє,
 Зїїхєнє пієїїє є
 Чїїє, як зєдгїє прїєчїє.
 «Вє так, тє вє тєтїєко
 30) Зїєтє, прїєчїє хвїєвє,
 А чєрїєтє мєнє повїєнїєтє
 І поїєвє нїє вє.»

Нитка потреба Катем,
Згодомовь орь, - але ж вона
тут і там однак сильна
~~у дінаково~~
ї не має вкєї чна.

День и чень вона приходить,
День и чень бере своє,
Шо у то матиць хіо може,
Раг не раг, а їй час.

«Але ти свою потребу
в обрмцях на каток сей»:
Два гїти були сїти,
Згодом їм зуров, нив.

Мевнас потреба ширини
Тілеменні та рогови
У вони тепер на твоїх,
Ханський сини, злоби.

Вмер отець твій у жеволі
В цимічці князятого,
Мозу дои усіх нас викеріт
Тя не стало вже його.

«Тна першу бість про смертїч
Згодом меншій брат твій загнав,
Як би ми не зуминили,
Будь сам за дон поднав.

Ща була внас мирша рада,
Рішено на тебе нїать,
Тобі в поході першим
Зверхній пробїг передать.

Титому, аби вкютку
Тут спокївно проївять,
Незахотем рочу свого,
Хіо раба свого и церуа свого
Ти потребу нехтубать»

Збісь голубу ханенко

У задуїц банкіи,
Та ще крво його не згла,
Ще манив його спокїи.

Та оь звінко задренїм
Яскї стїчнїтеорїанї,
Полмась малїна піснї,
Нагезерка крв румїана:

Згодом чан поле повривас,
Батько сїха викликає:
«Діти, сини, про нїбаєш,
Ти не знаєш, ~~не~~ зачєш,
Моє на туніому полі
Пропадєю у неволї.
Істї, шайї я не хотї,
Тво каїчанї знаїи волїчї,
І шочнїчї та чочнїчї
Якїзачї постєтї моїчї.»

Ханенко (зітханїчї)

Згодом сїти про бічїи мого
Таку піснїчку зломїв?

орь

Сезломїв мїї дічїи в рїчїх
У вервїлї рїк проївї.
Тїбїм отєи прїчїи хїтєсїтї,
А якїтї - незвїчїи наї.

Ханенко

Шон, вмер на туніому полі,
Вирволїтї його з неволї
Не талягїмо сїрїам.

орь

Одїно молодїчїї лїтїам
Хіо і рїсїв сїї, та не мїг,
350 А гучнїї за сїєтїам
Свїтїобїтїи наї бїгбїг.

Ханенко

Le про мєтєтїє

орь

їїа може..

Хот не перший і такакий.

Упримься з гербана
зв'язку тупий та жаккий:

1. Прощай, мій рідний Краю!
Вже тебе покидаю,
Туз стану я з тобою
Ситий кровилити ч'ю бою.

11. Люцько Кривий не вогуча,
Радивати не зрочить ся,
Ажні зорню пшкого
Захотіло ся такою,
Щоб гримну, хот зоричу
380 В тистих водах холодить ся.

11. Ти чачуть ті тисті води
Мені много охолоди,
Ти знайди їчі тижий рай,
Тимуть невістучне зоре
Вічна й це мене и поборе,
Рідний Краю, прощай!

Ханенко

11. Такто, так! Як кажут зоре
Проведете тебе и зморю,
Не полишить в'чужині.
340 Ям тут мене за жорем,
Не признав ся з жаккий жорем,
Не дожучило жаккий.

Не вічуби Орь ні того,
Таз гербана злосного
Полуми казбукі добрі,
Мов воякити хачьорі,
З ними пісня н'вава в'парі,
Нате блискавка у хмарі.

VII

11. Не на тебе ми роуилиць,
Чодуоб н'урить ся і коритоси,
Щоб тримуться і жинуть ся,

А от в'ліг та та слово
Зубме пісню протокова,
Щоб тікнєв із краю слово
Уметчуні г'р'д'он-ріки.

~~А от в'ліг та та слово~~
~~А хачьорі казбукі добрі~~

Токи сила, б'г'р'д'он бит'ь ся
Які пречки нати билісь!

11. Не страшна яка смерт'ю слово,
Ща подіга з хота.
Щоб в'переді з'а тобою,
Ниче в'а в' з'ета;
Побороти ся уч'уб'ю -
Спільна там усім мета.

11. Пим бурю ся знатити нити;
Мило й з'емчуті ч'борні.
Спільні в' справі послушати
Не хтато тр'усити ч'урні.
Отак жить, не в'р'онити,
Хот дин'я волоу з'донити
Жай: не б'оже і жемі!"

Ханенко

се з'воля?"

Орь

Хай тобі загар мій стане!"

Ханенко

11. Зарма ні того и казати,
420 Ям жем ти слова с'жаафти.
З'ав' Кривий розум чакне!"

Ах Орь тучнуб тарван,
Витив, гав' жакку в'в'м'фти.
Н'а, н'а жакку жем се н'а ж'к!"

Лим н'о х'нуб, н'а ж'нуби жакнеко,
Скрикнув: "А, а се гар тий?"

Орь

11. Братів!"

Ханенко
"Так і знав а!"

Гинувши пошуз стей.
"Справді краше в рідній Краю
чужоті Коети могоцить,
Нін в чужині в суможото,
Хот би і в дратку жити.
Дремо! Нїяка сила,
Що мене бнн не вдержить."

"В мене ніжка Погобчанка,
Вароу нами браться в нуті;
Тнї що мені тут траїть
Тнї про мене зидить.
Синодни у мене бравик,
430 У мене цоліток Контрак;
Дастукої преракїб слави
Нїбїй долажи ко мнї знак.
А те зїти шозбу чило
В мнї чуте та слїз потїк,
Хай йому похика буде
435 І памїть члвчїк во "Вїк!"
Потато Ксеї нрвнї 90 рїзка 56 на,
нїсано в р. 1899 і рїмїч в чїтїх 19-
21 береснїа 1914.

Контракובה слава.

Житоча з лїт 1185-7.

Золї бонди палкочокї
Вїдско Мора побачо,
Обачувши чїсте стїни
Вєнтчї мїрї і потопили,
А князї вї вєрвотї
7 Чупокн сїїй поклонїли,
7 Шої на нїчу славетнї м
Щоб до днїшого походу
Золонїї гва батанкї
10 Чуповечокї нарочу
90 зїмїли сї в сїїх пїлїтїх
7 зїмїли зїмї не зїмїли

Третий виступь корольний
Хан ~~Контрак~~ отрока вник Контрак:
"Гинувши о тепер на Київ!
Нам частиць не ади ак,
Комстимов за три ма зїмїтам
Славкий праїчї на шїтотак!"
Ка те мовив за забзїтїй:
20 "Румїмо тепер на сїм;
Так нїток, чїтїй побїтїх
Мї без захїстї знаїдем,
У оловї хотїв, богатїй
Бєронїрно прїведем."

там

Встала мїти Контракובה,
Що мїрїла за столем,
7 такє казала слово:
"Сїнкї, бїтї тобї вїлом!
Мудро рїчї вїтї. Мїрї лїм
30 Дєчї бїтї ко на прїлом!
"Тнї зїробїв велику славу,
Бїлїмї чїмє зїробївєм тї,
Бїк без олаги на Кїїв
Зїмїнем вїдско по вєстї;
Там рїдєм сїтї на пєрїо
До найкраїмїтї метї."

"Тїлько памїтай, мїї сїнкї,
Не зїмїтай перєвїлава,
Бїтїмї бїтї тобї шїкода,
40 Хот не зїтрїне не слава;
Бїтї вїчїїна нїрїнна
7 нїрїпаде нїшїї справа.
"Тїа нїїдїї лїмє стєрїжї сї,
Щоб тї не попав чї рїчї,
Там попавєш тїо нїрїпацєш,
Бїтїє мїстїо тїомї стїрїмї,
Тнї зїробївєш, тнї нїзїробївєш,
Не перєтївєш гвїх зїмї!"